

F.t.l. vedr. boligsikring

at undlade at foretage forholdsmæssig reduktion af lejen for overskydende værelser i de situationer, hvor lejerens barn/børn ofte bor hos lejerens uden at være husstandsmedlem/mer. Der tænkes især på den situation, at børn efter en skilsmisse eller lignende en stor del af tiden bor hos den af forældrene, der ikke har forældremyndigheden. Efter forslaget er det overladt til kommunalbestyrelsen efter omstændighederne at vurdere, om barnets/børnernes ophold hos boligsikringsansøgeren berettiger til at sidestille dem med husstandsmedlemmer i relation til lejlighedens størrelse.

Der kan dog efter forslaget alene undlades fragt for ét overskydende værelse.

Til nr. 2.

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 3.

Ved en ændring af loven, der træder i kraft den 1. januar 1981, er der indført bestemmelser, hvor-efter der ved beregning af boligsikring tillige skal lægges vægt på lejlighedens areal, således at boligsikringsmodtagere med et uforholdsmæssigt stort antal værelser i forhold til boligens samlede areal ikke uden videre rammes af lovens bestemmelse om nedsættelse af lejen, når lejlighedens værelsesantal overstiger antallet af husstandsmedlemmer med mere end ét.

Bestemmelsen om arealgrænser finder kun anvendelse, når lejligheden alene bebos af boligsikringsmodtageren og dennes husstand og således ikke, hvor der sker fremleje af et eller flere værelser.

Det foreslås nu, at bestemmelsen ej heller skal gælde, hvor et eller flere værelser anvendes til erhvervsformål, eller hvor kommunalbestyrelsen har truffet beslutning om ikke at nedsætte lejen, når lejerens børn jævnligt opholder sig hos lejerens, jf. bemærkningerne til nr. 1.

I disse situationer lægges således udelukkende vægt på lejlighedens faktiske værelsesantal ved beregningen af boligsikring.

Til nr. 4.

Om forslaget henvises til de almindelige bemærkninger samt til bemærkningerne til det samtidigt fremsatte forslag til ændring af saneringsloven.

Til nr. 5.

I modsætning til de regler, der bl.a. eksisterer i boligydelsesloven, er der ikke i de gældende regler i boligsikringsloven bestemmelser om frister for indbringelse af klage over kommuners og amters afgørelser.

Ud fra et ønske om at opnå såvel en administrativ forenkling af klagesystemet, som at tilnærme boligsikrings- og boligydelsesordningerne mest muligt, foreslås der indført en frist på 4 uger for indbringelse af klage for højere myndighed, suppleret med en pligt for de underordnede myndigheder til at give klagevejledning.

Klagemyndigheden kan efter forslaget i særlige tilfælde bortse fra fristoverskridelse.

Til nr. 6.

Overgangsbestemmelsen i lovens § 22, stk. 4, foreslås ophævet. Efter denne bestemmelse bevarer boligsikringsmodtagere retten til at oppebære hidtidig boligsikring ved overgangen til den nye lov pr. 1. januar 1980, så længe indkomsten ikke stiger.

Ifølge oplysninger fra Kommunernes Landsforening skønnes antallet af sager efter overgangsbestemmelsen i § 22, stk. 4, pr. 30. juni 1980 at være ca. 1.600, faldende med ca. 150 sager om måneden. Der skønnes derfor ikke at være behov for at opretholde bestemmelsen.